

Mitä näemme? Mitä emme näe? (Matt. 13: 24–30)

Katso ensin [tämä video](#)! Katsellaanpa vähän aikaa kuvaa Keravasta. Mitä me siellä näemme? Paljon lunta ainakin! Ehkä hahmotat tuttuja kaupunginosia, mahdollisesti erotat vesitornin, tornitaloja, radiomaston, nostureita, isompia teitä ja autoja, junaratakin siellä jossain välissä menee.

Jos voisimme zoomata kuvaa lähemmäksi, mitä silloin näkisimme? Näkisimmekö kauppvoja, kouluja, päiväkoteja, palvelutaloja, yksittäisiä kotejakin, uuden kauppakeskuksen?

Kuvittele saavasi kuva vielä tästä suuremmaksi, niin että näet siellä ihmisiäkin: asemalla junaansa odottavia, lapsia leikkimässä, rakennusmiehiä töissään, kauppojen asiakkaita, nuoria notkuksissa nilkat paljaina kaupungilla, vanhuksia vuoteillaan.

Vieläkö lähemmäksi näkisimme? Näenkö silloin ystävyyttä, työtoveruutta, toisesta huolehtimista, iloakin? Tai pinnan alla kyteviä riitoja, kiusaamista, yksinäisyyttä, välinpitämättömyyttä lähimmäisestä ja luonnosta? Kuinka tarkkaan me näemme?

Jeesuskin haluaa näyttää meille kuvan, kuvan maailmasta, jossa elämme. Mietin, että voisikohan Jeesuksen näyttämää kuvaa katsella vasten tuota äsken näkemäämme kuvaa Keravasta? Jeesus esittää nimittäin maailmamme eräänlaisena viljapeltona. Kaukaa katsottuna se näyttää tavalliselta viljapellolta, mutta jos lähempää pääsisi katsomaan, saattaisi huomata, että kaikki ei olekaan sitä, mitä odotin sen olevan. Leivän raaka-aineksi kelpaavan vehnän seassa on kelvotonta rikkaviljaa.

Minkälaista rikkaviljaa meidän ympäristössämme kasvaa? Mitä ovat ne väärät teot, epäoikeudenmukaisuus, jota omassa ympäristössämme tapahtuu. Tiedämme, että oikeudenmukaisuus ei toteudu läheskään aina maailmassamme, tuskinpa edes Keravalla, seurakunnassamme. Media monista asioista huutaa, varsinkin näin eduskuntavaalien alla. Yhteiskunnan päättäjien vastuulla on säätää lakeja, jotka mahdollistavat oikeudenmukaisen yhteiskunnan.

Jeesuksen seuraajina meillä on erityinen vastuu huolehtia oikeudenmukaisuuden ja rakkauden toteutumisesta maailmassa. Meidän tulisi erityisesti olla sitä hyvää viljaa. Me tosin emme säädä yhteiskuntaan lakeja, jonkinlaista minimivaatimusta hyvästä elämästä. Jumalan valtakunnan kansalaisina meidän on sen sijaan välitettävä pelkkää rakkautta. Miten me voisimme tätä toteuttaa? Mitä te seurakunnan vasta valitut luottamushenkilöt voisitte tehdä täydellisen rakkauden toteutumiseksi?

Se, että hyvä ei läheskään aina toteudu maailmassamme, saa monet kyselemään: Miksi Jumala ei tee mitään? Miksi hän ei kitke maailmasta pois vääryyttä ja pahan valtaa? Jeesuskin toteaa oikeudenmukaisuuden tapahtuvan vasta elonkorjuussa. Seisommeko siis vain tumput suorina ja odotamme tuota päivää? Saako rikkavilja kasvaa edelleen? Näinkö Jeesus meitä kuvallaan ohjeistaa?

Jos tunnet olevasi huolissasi siitä, miten oikeudenmukaisuus maailmassamme toteutuu, et ole taatusti ensimmäinen huolen täyttämä seurakunnan jäsen tai seurakunnan luottamushenkilö. Sama huoli on täyttänyt Jeesuksen seuraajat kautta aikojen, aivan ensimmäisistä opetuslapsista lähtien. Usein tämä huoli on kohdistunut siihen, minkälaiset ihmiset ovat kelpollisia olemaan Jeesuksen seurassa ja seurakuntalaisina. Muistatte varmaan, kuinka lapsia oltiin hätistelemässä pois Jeesuksen lähetytyiltä. Jeesuksen seurassa olleita yhteiskunnallisesti epäilyttäviä ihmisiä, vaikkapa syntisiä naisia tai publikaaneja katsottiin kieroon. Eikä tulevat ensimmäiset kristilliset vuosisadatkaan tehneet tästä poikkeusta: Vainojen aikaan uskostaan luopuneita oli vaikea hyväksyä uudestaan mukaan seurakuntaan. Rikkavilja on osattu nähdä seurakunnassa liian usein liian hyvin.

Liian hyvästä näkökyvystä Jeesus varoittaa. Sellaisesta näkökyvystä, joka zoomaa ympäristöömme ja näkee siellä sellaistaikin, jota ihmisinä emme todellisuudessa pysty edes näkemään. Sen sijaan katseemme tulisi kohdistaa siihen viljapeltoon, jota ehkä emme haluaisi aina edes katsoa ja joka kuitenkin on kaikkein lähimpänä – oma sydämemme viljapelto. Mitä siellä kasvaa?

”Rikkomuksemme ja syntimme painavat meitä, me näännymme niiden alle. Tämä on meidän loppumme”, valittivat muinaiset israelilaiset Jumalalle profeetta Hesekielin aikaan. Ja mitä Jumala heille vastaa? ”Minä en tahdo, että jumalaton kuolee vaan että hän kääntyy teiltään ja saa elää.”

Ei kristillisen seurakunnan sanoma ole tästä muuttunut mihinkään: Jumalan tahto on, että jumalaton ei kuole, vaan elää. Jumalan valtakunta on armon valtakunta, jossa jaetaan anteeksiantoa yhä uudestaan sitä pyytävälle. Jumalan seurakunnassa tärkein ja samalla ainoa tehtävä on avata elämän portit heille, jotka näkevät sydämensä täynnä keltotonta rikkaviljaa. ”Antakaa toisillenne anteeksi”, meitä kehoitetaan. ”Pitäkää huoli, että tulette toimeen keskenänne.” Voi olla, että seurakuntalaisina ja seurakunnan luottamushenkilöinä olemme monenlaista asioista eri mieltä toistemme kanssa. Mutta ei eri mieltä oleminen ole väärin tai paha. Tärkeää on se, että tulemme keskenämme toimeen, se että elämme jatkuvasti anteeksiannon yhteydessä, Kristuksen anteeksiannon yhteydessä.

Seurakunnan elämä lähtee yhä uudestaan liikkeelle alttarilta. Tuomme ehtoollispöytään oman sydämemme viljan. Ei sillä että meidän omista jyvistämme mitään erityistä hyvää kasvaisi. Sen sijaan meille luvataan, että tuosta viljasta leivottu leipä on Kristuksen ruumis. Ehtoollisessa saatu Kristuksen ruumis on se seurakunta, joka murtaa leivän jaettavaksi maailmalle. Usko näkee tässä leivässä Kristuksen rakkauden, joka täyttää kaiken lain, ja joka kylvää uutta hyvää siementä ja jakaa Jeesuksen Kristuksen anteeksiantoa kaikkialle. Tähän tehtävään meitä tänään kutsutaan. --- (VK 947)

Pyydän nyt teitä seurakuntamme luottamushenkilöitä saapumaan alttarin eteen.